

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 137/9, Šumperk, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2014, č. j. X, vedené Krajským soudem v Ostravě – pobočkou v Olomouci pod sp. zn. 72 Ad 10/2014, v řízení o námitce podjatosti vznesené žalobcem proti soudkyni Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, JUDr. Martině Radkové,

t a k t o :

Soudkyně Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, JUDr. Martina Radková, **není vyloučena** z projednávání a rozhodování věci vedené Krajským soudem v Ostravě – pobočkou v Olomouci pod sp. zn. 72 Ad 10/2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce napadl v záhlaví uvedené rozhodnutí žalované žalobou ze dne 25. 3. 2014, která byla Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“) doručena dne 31. 3. 2014.

[2] V podání ze dne 16. 9. 2014 vznesl žalobce námitku podjatosti soudkyně krajského soudu JUDr. Martiny Radkové. Podjatost spatřuje ve skutečnosti, že tato soudkyně doposud vzdor jeho opakovaným žádostem „*nevydala opravné usnesení ve věci nesprávností prvního vydaného usnesení*“, opomíjí podanou žalobu, přiložené důkazy a skutečnost, že řízení se netýká invalidního důchodu, nýbrž nároku dle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu (dále jen „zákon o protiprávnosti komunistického režimu“), dopouští se justičních zločinů a ignoruje vydané rozsudky. Napadeného rozhodnutí žalované bylo dosaženo trestným činem a je lživé. Soudkyně JUDr. Martina Radková dne 28. 7. 1999 na osobu žalobce nařídila provést teroristický útok, a to za použití zásahové jednotky Policie České republiky. Žalobce zároveň navrhuje výslech svědka pana H. - bývalého vedoucího Obvodního oddělení Policie České republiky Zábřeh, který „*osobně velel akci v terénu*“.

[3] K podané námitce se vyjádřila soudkyně JUDr. Martina Radková tak, že se necítí být podjatá, k účastníkům řízení nemá žádných vztah a zná je pouze ze služebního styku. Rovněž jí není znám ani žádný důvod, pro který by bylo možné pochybovat o její podjatosti. S tímto vyjádřením byla věc předložena k rozhodnutí podle § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) Nejvyššímu správnímu soudu.

[4] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, *jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávání*

věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřiblíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

[5] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11). Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. totiž představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je příslušnost zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána zákonnému (příslušnému) soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

[6] Důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci může být pouze jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, zejména v případech, kdyby mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Vyloučen by byl rovněž soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Poměr soudce k účastníkům nebo k jejich zástupcům (ať již přátelský či nepřátelský) může být založen příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít i o vztah ekonomické závislosti, apod. V daném případě však nebyla objektivně zjištěna žádná z těchto skutečností.

[7] Z námitky podjatosti vznesené žalobcem vyplývá, že žalobce spatřuje mimo jiné podjatost soudkyně JUDr. Martiny Radkové v jejím postupu v řízení o projednávané věci, a to ve skutečnosti, že nevydala opravné usnesení, opomíjí podanou žalobu, přiložené důkazy a skutečnost, že řízení se netýká invalidního důchodu, nýbrž nároku dle zákona o protiprávnosti komunistického režimu, dopouští se justičních zločinů a ignoruje vydané rozsudky. Ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. však výslovně stanoví, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. S ohledem na ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. námitka podjatosti soudkyně JUDr. Martiny Radkové spočívající ve shora tvrzených okolnostech týkajících se jejího postupu v řízení o projednávané věci není důvodná. Nadto tvrzení o údajných justičních zločinech a přehlížení vydaných rozsudků nebylo dostatečně konkrétní, aby se jím mohl zdejší soud zabývat.

[8] Pokud dále žalobce shledává podjatost soudkyně JUDr. Martiny Radkové v tom, že napadeného rozhodnutí žalované bylo dosaženo trestným činem a je lživé, je nutné uvést, že pro posuzování námitky podjatosti je (jak již bylo uvedeno v bodě [6]) relevantní pouze existence důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců pro jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Avšak žádná taková skutečnost z obecného tvrzení o lživosti napadeného rozhodnutí žalované a jeho dosažení trestným činem neplyne. Ani tato námitka podjatosti proto není důvodná.

[9] Konečně soudkyně JUDr. Martina Radková má být podjata proto, že na osobu žalobce nařídila provést teroristický útok za použití jednotky Policie České republiky. Nelze než uvést, že z takto nekonkrétně formulované (a ve své podstatě toliko difamující) námitky nelze vyvodit jakýkoli smysluplný závěr. Žalobce zejména nikterak nevysvětluje, jak měl být teroristický útok JUDr. Martinou Radkovou iniciován. Nejvyšší správní soud proto omezuje na zjištění vyplývající z vyjádření JUDr. Martiny Radkové, která popírá jakýkoli vztah k žalobci či k projednávané věci, a to aniž by přistoupil k navrhovanému výslechu svědka.

[10] Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou námitku podjatosti soudkyně Krajského soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci, JUDr. Martiny Radkové a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu